

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exhortationes|| Ad|| Religiosos

Dirckinck, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1704

1. De sincera manifestatione conscientiae apud stabilem Confessarium.
Thema. Qui abscondit scelera sua non dirigetur. Proverb. 28.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51834)

REGULA VII. SUMMARI

De conscientia integrè aperienda,

EXHORTATIO

IN REGULAM VII, SUMMARI.

Ostendit sinceram manifestationem conscientia: Confessario
stabili faciendam esse.

T H E M A.

Qui abscondit scelera, non dirigetur. Prov. 28.

Vel ex Regula.

Uanti momenti sit in longis difficilibusque itineribus gnaros via ductores nancisci, ostendit vel ipse Deus, qui quovis tempore populo suo dilecto, de optimis ducibus providit; quales fuerunt Moyses & Aaron,isque defunctis, Josue, & Caleb, qui Israelitas in terram promissam deduxere: nec ignorant id viatores; nam iter maritimum in Indiam orientalem, aut occidentalem suscipruri, non ignari mille occursum maris pericula navarchum conquirunt, cui se, vitamque suam tutò possint

committere. Pari ratione iter terrestre Hierosolymam aut Remam agressuri, ante omnia gnarum via ductorem reperire student; ne innumeros in via errores committant, & semper dubii, anxiique in horas, de via rectitudine inquirere cogantur. Nos quotquot hic sumus in vita hujus pelago, inter syrtes, & charybdes, inter scopulos, & vada, aliisque naufragii pericula navigamus, atque ad portum aeternae felicitatis, ad terram promissionis; & ad Hierosolymam caelestem proficiscimur. Dux ergo nobis & via comes opus est, id est vel superior, vel Spiritus director, cui conscientia latebras detegamus, qui pericula

cula edoceat, viam commonstret aberrantesque in semitam postliminio revocet, ac reducat.

Tria autem ostendemus observanda, ut Dux ille feliciter nos deducere valeat. 1. Sit stabilis. 2. Sincere eidem cor nostrum aperiamus. 3. Si alteri confiteamur, postmodum si quid notabile acciderit, illi declarem.

I. Quisq[ue] suum stabilem habeat confessorium. Clemens VIII. Pontifex Maximus in Decreto de reservatione casuum pro Regularibus, prohibuit religiosos adstringi ad confitendum Abbatibus, Prioribus Guardianis aliisque Superioribus, exceptis Novitiis, sed ut Superiores, duos vel tres, vel plures pro numero personarum confessarios designarent, apud quos subditi in Monasteriis & Domibus religiosis per exhomologesiu peccata expiant: ordinariè bini in Collegiis nostris deputati sunt conscientiarum arbitri, quorum uterque valide & licitè potest à peccatis absolvere: uterque etiam (ut voluit dictus Clemens VIII.) ordinariè nomine gaudet: sed illorum alter simul Patris spiritualis munere fungitur, qui meditationum puncta dicitur Patribus, juniores quot mensibus ad se evocet, & cum illis de rebus spiritualibus tractet: atque apud hunc ordinariè juniores peccata expiant, simulque in spiritu diriguntur. Hos viros Clemens VIII. in Constit. decrevit esse debere doctrinà, prudentià & charitate præditos: & S. P. N. 3. p. Constit. c. r. n. 12. agens de qualitatibus Patris spiritualis: ait *talium esse oportere, ut eum omnes*

diligant, ad quem in suis tentationibus confugiant, & cui confidenter omnia sua detegant, & à quo consolationem, & auxilium sperent in Domino, nullamque tentationem celet.

P. Lancicus in Opusc. de Superioribus c. 1. ait suo tempore in Italia Provinciis observatum fuisse, ut cum maximo delectu ejusmodi constituerentur Patres spirituales, qui omnium judicio, & quali voce populi, quæ est vox Dei, haberentur viri valde spirituales. Sic ait Neapoli Romam evocatum ad P. Spiritualis officium P. Antonium Spinellum, virum insignem & Theologiæ Doctorem: Romam quoque Mediolano evocatum P. Joannem Baptistam Cicotum, ubi 40. annis, eo in munere, laudabilissimè versatus est, ac denique cum fama Sanctitatis mortuus: Item P. Nicolaum Berzettum, P. Bernardinum Rosignolium, P. Octavianum Navarolam, aliosque: Et hodie dum non rarè eliguntur in Patres Spirituales, qui diu gubernarunt, ut cum majore fiducia ad eos accurramus, & illi peritius nos dirigant.

Quisquis igitur demum nobis assignatus fuerit, illum amore & honore prosequi ac fiducià erga eum magnam præferre debemus, constantèrque ad illum pro exhomologesi instituenda recurrere, non transcurrendo de uno ad alium: hoc enim verat regula 6ta Summarii: *Quisq[ue] suum stabilem habeat Confessorium.* Valde quoque enorme, insolitum, & minime tolerandum foret in religioso; si quosdam licentià, & laxiori vita addictos sæculares imitatus, graviora solum ad aliquè juvenem

D d 3

Sacer-

Sacerdotem imperitum, & imperfectum, illegitimumque deferret; leves verò defectus, seni-prudenti, Venerabili, & legitimo confessario suo aperiret; sub quibus nescio praxetibus, quibus hoc legitime studeret: Ecclesiasticus c. 4. ab hoc confitendi modo deterrere videtur, dum ait: *Ne subjicias te omni homini pro peccato*: id est noli confiteri cuivis peccata tua; sed tibi designato & stabili. Reperire est sanè gravissimos auctores valde improbanres, si quis binis utatur confessariis, uno cui gravia, altero, cui levia peccata confiteatur. Doctissimus Victoria in Summa, verbo confessio nu. 196. esse sacrilegium asserit, viderique magnam fictionem, & irridere confessorem, faciens eum credere, quod sit probus. Alii auctores, ut Sylvester & Emmanuel Sa, celebres Theologiz Moralis Doctores ejusmodi pœnitentes enormis hypocrisis damnant. Alii reprobandant hunc modum, eò quòd omnem occasionem peccandi nō adimant; quòd magis salutarem medicum refugiat, & certioris emendationis viam declinet. Doctissimus verò Antonius Diana to. 3. Tr. 4. resol. 131. per accidens esse peccatum mortale docet hoc modo confiteri, cum gravia ex eo damna oriri valeant: de quo dubitandi locus haud relinquitur. At hoc in Societate locum non habet.

Nos ergo ex mente S. P. N. stabilem habeamus conscientia nostræ directorem, quem absque causa rationabili non deseramus.

II. Alterum quòd à nobis requirit S. Fundator noster, est; ut huic stabili

confessario, vel Patri Spirituali totam conscientiam nostram sincerè aperiamus: *Cui inquit ipsius conscientia prorsus aperta sit*: Sc. 1. peccata. 2. tentationes. 3. anxietates, & perplexitates. 4. scrupuli, & dubia. 5. passionēs & malæ consuetudines. 6. opera penitentia. 7. opera humilitatis & aliarum virtutum.

Ratio prima: quia conscientia acrius, & est magister Spiritus, & anima nostræ est medicus: jam verò si in morbis corporeis tam sollicitè omnia medico detegimus, quanto magis in morbis animæ medico spirituali, omnes morbi, & vulnera aperienda erunt? *Honora Medicum propter necessitatem, etenim creavit illum altissimus.* Eccles. 38. ait Spiritus S.: Si Deus tantum honorem medico corporis exhiberi vult, ut eum revereamur, morbos aperiamus, media præscripta adhibeamus, quanto magis id volet in medico spirituali, cum anima millies sit præstantior corpore, quod est vas torum, esca vermium, ac velut tyrannus & proditor animæ.

Ratio altera est, quia Deus nos regit, non per quoscunque; sed peculiariter per eos, quos ipse nobis Patres, Magistros, Duces, ac Medicos ordinavit. Hac enim est suavissima Providentiæ Divinæ ratio: ut per Patres Spirituales nos regat, atque ad perfectionem & ad cælum nos deducat; per hos enim ipse loquitur: nosque corrigit, & sanat: *Neque herba, neque malagma, sanavit eos, sed sermo tuus Domine Sap. 16. 12.* His ergo nos penitus aperire oportet; quod enim medicus nescit, non corrigit.

Ratio

II.
Cui con-

Ratio 3^{ia}: ab autoritate SS. Patrum desumitur; qui hanc sinceritatem unice requirebant à suis: ut S. Basilius in reg. fultus disputatis: S. Benedictus in regulis. reg. 7. S. Bonaventura, Casianus, B. Abbas Marasqui orat. 6. confultit: *coitationes suas noli quibuslibet aperire; sed patribus tantum tuis, ne tristitiam contrahas in corde tuo.*

Ratio 4^a est: ut Dæmonis technas, fallaciaeque his ducibus animæ, feliciter evadamus: nam diabolus variis nos impugnat tentationibus. 1. Prima tentatio diabolica accidit à timore nocturno: scilicet noctu, à somniis fecidis, nocturnis terroribus, ac illusionibus: sed aperi ea tantum & non timebis à timore nocturno Psal. 90. 8. S. Augustinus L. 10. Confess. c. 30. deplorat in se huiusmodi fecda somnia: saepe quis heret, num peccaverit, nec ne: aperiat confessorio & securus erit, nec timebit à timore nocturno.

2. *A sagitta volante in die* 7. 6. hæc est altera tentatio dæmonis, in qua sub specie boni, transfigurans se in angelum lucis, illudit: ita in Hispania cuidam pertuasit, ipsum pervenisse ad summum perfectionis gradum, nec quidquam præter vitam mortalem gloriæ suæ obistere: quare statuit pulvini ori admoto vitam finire; sed à quodam superveniente impeditus, non acquievit tamen, donec collo laqueum immisit. Wadingus ad annum 1253. Miser hic si tentationem aperuisset, laqueum evasisset.

3. Quando non successit sagitta volans, in die ad tenebras dæmon convertitur seu ad negotium perambulans

in tenebris: id est, quidquid terret in tenebris, & ex improviso obrepit, ac pernicio: è ingruit, sive latrones sint, sive lemures, vel ut exponit Bernardus; hypocritis & cupiditates honorum, vel ut explicat Augustinus: vehementiores tentationes, quæ terrent ignorantes. Denique succedit

4. *Incursum & demonium meridianaum*: id est omnis aggressor robustus, & potens, qui non timet ipso meridie nocere, & ledere: alii docent esse spiritum acediae, & pigritiæ: alii luxuriæ. Quis obsecro omnes has technas, verfutias, & machinas eludet, nisi conscientia sua arbitro fideliter aperuerit?

Quod si neglexerimus, gravissima sanè pericula incurre possumus: nam 1. Demus aliquem esse inter Novitios, qui vel nimis reflexionibus, vel nimis anxietatibus, vel nimia coactione caput vexet, nec Superiori aperiat: quid inde damni eveniet? hoc, ut caput destruat, & ad meditandū, vel orandum, se ineptum reddat, ac longo tempore hæc utilissima exercitia cum spiritus detrimento intermittere necessitas cogat. 2. Demus alium esse gravissimis impetum tentationibus, vel suggestis à dæmone, vel ortis ex consortio unitus, & aliteris socii laxioris, qui ei suggerant prava dictamina: quæ ille superiorem celet: quanta hic rursus pericula; sanè non rarò periculum dimissionis. Alius in Novitiatu clam legit libros à suo munere alienos, studet concionibus, concinnat adversaria, & locos communes pro concionibus digerit: Magister humaniorum, uti & Theologiae auditor studis à sua professione

fessione alienis vacat: quid inde periculi, si celent Superiorem? hoc, ut Novitius solidum fundamentum vitæ religiosæ in tyrocinio non ponat, ac postea tandem deficiat: Magister ut eruditione debita discipulos defraudet. rheologiæ auditor, ut se necessariâ Theologiæ doctrinâ privet, & ad Societatis functiones perfectè obeundas minus idoneum reddat.

III.
Si alteri fuerit confisus, ordinario conscientie, vel neta detegat.

III. *Qui autem alii, quam suo Confessario designato confiteretur, debet postmodum (quantum recordari poterit) eidem suo Confessario totam suam conscientiam aperire, ut nihil ignorando, quod ad eam pertineat, melius in Domino possit eundem juvare. Ita habet Reg. 7. Summarii.*

Praxis habet, ut ubi quis domo diutius abfuerit, si nihil extraordinarium occurrerit, id verbo insinuet; si quid occurrerit, id enarret quoque, & aperiat. Pono exempli gratia, quempiam mitti ad vineas aut villas ubi periculum peccati gravioris incurrit, & re ipsa labitur, hoc ipsum oportebit postmodum Confessario ordinario aperire; tum ut periculum relapsus evadamus, tum ut media adhibeamus &c. omnia eo fine, ut nos possit melius in Domino juvare. Nam, ut inquit Hieronymus super cap. 10. Eccl. quod

ignorat, medicina non sanat: & quem admodum agroti ex sanitatis amore, & desiderio vincunt pudorem, neque veridicum habent manifestare defectus suos, & membra nuda Medicis: sic etiam ex virtutis, imò ex Dei amore, difficile hoc medium prodendi animas nostras, morisque nudos minime debemus existimare. Ita ille: Medicorum Princeps Galenus in libro de curandis animi morbis, in eo penè totus est, ut Medium hoc commendat, quo viri prudentissimi, veridici, & virtuosi ductu agamur & regamur: Qui abscondit scelera sua non dirigitur Prov. 28. Qui autem confessus fuerit, & reliquerit ea misericordiam consequetur.

Quapropter Dilectissimi. 1. Stabilem habeamus Confessarium. 2. Et totam conscientiam & nostram candidè aperiamus, tanquam perito Medico, tum quia per eum nos regit Deus, tum ne pericula gravissima, hujus neglectu, incurramus. 3. Quod si alteri in absentia, aut itinere confessi fuerimus, postmodum ordinario conscientia arbitro, si quid occurrerit extraordinarium, id retexamus, ut sic melius in Domino juvemur, atque in viâ Spiritus, salutisque sempiternæ, securius dirigamur.

REGULA